

Sygn. akt VIII Gz 64/23

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący – sędzia Marcin Winczewski

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2023 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) w B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt VIII GC 1862/22

postanawia:

1. odrzucić zażalenie w zakresie punktu 1 (jeden);
2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie;
3. zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 900,00 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu zażaleniowym.

sędzia Marcin Winczewski

Sygn. akt VIII Gz 64/23

UZASADNIENIE

w zakresie punktów 2 i 3 postanowienia

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 8 listopada 2022 r. (pkt 1) oraz odrzucił sprzeciw pozwanej spółki (pkt 2).

W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, iż nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 listopada 2022 r. został doręczony na adres pozwanej spółki, wynikający z KRS, a korespondencja została odebrana przez upoważnionego pracownika. Sprzeciw od tego nakazu zapłaty wniósł początkowo jednak inny podmiot – (...) w B.. Został on odrzucony postanowieniem z dnia 1 grudnia 2022 r. W dniu 12 grudnia 2022 r. pozwana spółka wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 8 listopada 2022 r., załączając sam sprzeciw. W ocenie Sądu pierwszej instancji, wniosek o przywrócenie terminu nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem nie uprawdopodobniono, że uchybienie spowodowane było przeszkodą niezależną od pozwanej. Brak winy w niedokonaniu czynności procesowej w terminie, podlega ocenie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy,

w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy. Pozwaną w sprawie jest (...)w B., z siedzibą przy ul. (...) (...). O okoliczności tej świadczy nie tylko literalne brzmienie pozwu, ale też załączone do niego dowody, z których jednoznacznie wynika, że pozwaną jest spółka o numerze KRS (...), działająca pod firmą (...)Bez znaczenia pozostaje, że dwie spółki działają pod tym samym adresem i posiadają powiązania osobowe, skoro stanowią podmioty odrębne, o czym świadczą nie tylko nazwy spółek, ale także różne numery KRS. Gołosłowne są twierdzenia pozwanej, jakoby korespondencja została nieprawidłowo doręczona, skoro nastąpiło to na adres wynikający z pozwu i ujawniony w KRS.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła (...) w B., zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia. W uzasadnieniu stanowiska wskazała, że wniosek o przywrócenie terminu powinien zostać uwzględniony, nie zaś oddalony, a tym samym sprzeciw od nakazu zapłaty został wniesiony skutecznie.

W odpowiedzi, powód wniósł o oddalenie zażalenia w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd zważył, co następuje.

Zażalenie pozwanej spółki należało uznać za niezasadne w zakresie rozstrzygnięcia o odrzuceniu jej sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne. Również dokonana ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń, co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania, wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie.

Stosownie do art. 480³ § 3 k.p.c., Sąd odrzuca środek zaskarżenia niedopuszczalny, spóźniony, nieopłacony lub dotknięty brakami, których nie usunięto pomimo wezwania. Taka sytuacja, co nie budziło wątpliwości, miała miejsce w sprawie, w konsekwencji oddalenia wniosku pozwanej spółki o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż postanowienie sądu pierwszej instancji oddalające wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej nie podlega zaskarżeniu zażaleniem, ponieważ nie kończy postępowania w sprawie ani nie mieści się w katalogu zaskarżalnych postanowień sądu pierwszej instancji zawartych w art. 394 § 1. Podlega jednakże ocenie przy rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie kończące postępowanie w sprawie (por. postanowienie SN z dnia 28 października 2011 r., I CZ 95/11, Lex nr 1096033), którym jest postanowienie odrzucające sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Stosownie do art. 168 § 1 k.p.c., jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Z kolei w myśl art. 169 § 2 k.p.c. w piśmie zawierającym wniosek o przywrócenie terminu należy uprawdopodobnić okoliczności wniosku ten uzasadniające. Z przepisów tych wynika, że uprawdopodobnienie przez stronę okoliczności mających uzasadniać wniosek o przywrócenie terminu może stanowić podstawę do jego uwzględnienia dopiero wówczas, gdy dokonana przez sąd ocena tych okoliczności wskazuje, że strona nie dokonała czynności w terminie bez swojej winy w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c. Przepis ten nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, gdyż jest zasadą, że czynności procesowe powinny być dokonywane w terminie. O braku winy strony można zatem mówić tylko wtedy, gdy istniała jakaś przyczyna, która spowodowała uchybienie terminowi. Przyczyna taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od strony, by zachowała dany termin procesowy. Dlatego w każdym przypadku przy ocenie braku winy, jako przesłanki przywrócenia terminu uchybionego przez stronę należy uwzględniać wymaganie dołożenia należytej staranności człowieka przejawiającego dbałość o swe własne życiowo ważne sprawy. Inaczej rzecz ujmując, brak winy w uchybieniu terminowi powinien być oceniany z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy (por. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1972 r., III CRN 448/71, OSP 1972/7/14). Uchybienie w tym względzie, spowodowane nawet lekkim niedbalstwem, narusza obiektywny miernik staranności i stanowi podstawę

do oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, skoro nawet lekkie niedbalstwo świadczy o zawinionym niedokonaniu czynności w terminie (por. postanowienia SN z dnia 23 listopada 2005 r., II CZ 103/05, Lex nr 188555; z dnia 26 kwietnia 2007 r., III CZ 22/07, Lex nr 319631 i z dnia 28 lutego 2013 r., III CZ 6/13, Lex nr 1314372).

W ocenie Sądu Okręgowego, w istniejącym stanie faktycznym, brak jest podstaw do uznania istnienia braku zawinienia pozwanej spółki w niedochowaniu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Okoliczności takich, pozwana w najmniejszym stopniu nie uprawdopodobniła (por. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2012 r., II UZ 46/11, Lex nr 1163337).

Podkreślenia wymaga, iż nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 listopada 2022 r. został prawidłowo doręczony pozwanej (...) w B. (KRS nr: (...)) w dniu 14 listopada 2022 r., do rąk uprawnionego pracownika, na adres wynikający z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 44). Przesyłka zawierała odpisy pozwu i nakazu zapłaty wraz z właściwymi pouczeniami, z których jasno wynikała możliwość i termin do ewentualnego złożenia sprzeciwu. Termin ten upłynął z dniem 28 listopada 2022 r., a pozwana wniosła go dopiero w dniu 12 grudnia 2022 r. (k. 70). Istotne, że tak z treści pozwu, załączonych doń dokumentów, samego nakazu zapłaty, jak i przesyłki sądowej, jasno i wprost wynikało, kto jest w tej sprawie stroną pozwaną. Fakt ten nie mógł więc budzić najmniejszych wątpliwości. Wniesienie sprzeciwu przez pozwaną spółkę nastąpiło więc po terminie, z jej winy, co skutkowało jego odrzuceniem przez Sąd a quo. Niezrozumiałe są natomiast twierdzenia wniosku o przywrócenie terminu, iż nakaz zapłaty miał zostać doręczony innemu podmiotowi. Poza ogólnikowym stwierdzeniem w tym aspekcie, nie zostało to w jakikolwiek sposób wyjaśnione.

Oceny powyższej nie zmienia fakt, iż wcześniej sprzeciw od nakazu zapłaty wniosła inna spółka, powiązana finansowo i osobowo z pozwaną, tj. (...) w B. (KRS nr: (...)). Sprzeciw ten został odrzucony prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 1 grudnia 2022 r. (k. 56).

Mając powyższe na uwadze, na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., orzeczono jak w punkcie 2 sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., a także w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. i art. 397 § 3 k.p.c., przy zastosowaniu § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych (j.t.: Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.). Zasądzone z tego tytułu od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu za instancję odwoławczą obejmują wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 900,00 zł (25% x 3.600,00 zł).

sędzia Marcin Winczewski